

Arrest

nr. 241 899 van 6 oktober 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. PARMENTIER
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 27 april 2020 tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. STAES, die loco advocaat L. PARMENTIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van de aanvraag die verzoeker had ingediend met het oog op de gezinshereniging met zijn minderjarige dochter, die de Belgische nationaliteit heeft. Ze luidt als volgt:

“ In uitvoering van artikel 52, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt het verzoek om een aanvraag in te dienen van 16 april 2020, door de genaamde [S.H.]

[...]

van Bangladesh nationaliteit

niet in overweging genomen

Reden van de beslissing:

De bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met een burger van de Unie is niet bewezen overeenkomstig artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981. Er wordt een geboorteakte voorgelegd waarop betrokkene niet vermeld staat, er wordt geen erkenningsakte voorgelegd. De verwantschap is bijgevolg niet bewezen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enige middel is onder meer afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Verzoeker verschaft de volgende toelichting:

"Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

"Reden van de beslissing:

De bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met een burger van de Unie is niet bewezen overeenkomstig artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981. Er wordt een geboorteakte voorgelegd waarop betrokkene niet vermeld staat, er wordt geen erkenningsakte voorgelegd. De verwantschap is bijgevolg niet bewezen."

Verzoeker meent dat deze motivering niet afdoende is. Hij heeft immers wel een DNA-test voorgelegd waaruit de verwantschap met zijn dochter [M.C.] wordt vastgesteld. Tevens is aan de Stad Antwerpen uitgelegd dat hij nog in de procedure vaststelling afstamming voor de familierechtbank verwickeld is; maar dat in de huidige stand van de procedure wel een positieve DNA-test bestaat als bewijs van afstamming. Ook zijn bewijzen van affectieve band voorgelegd. Op heden is het voor verzoeker dus niet mogelijk de bloedverwantschapsband te bewijzen door middel van officiële documenten, reden waarom hij cfr. artikel 44, tweede lid van het Vreemdelingen-KB andere geldige bewijzen in dat verband voorlegt. Verwerende partij diende zijn beslissing afdoende te motiveren. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (nr. 139 567 van 26 februari 2015).

Uw Raad kan in haar toezicht nagaan of verweerster bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verweerder faalt in bestreden beslissing in haar motivering. De gronden, noch in feite, noch in rechte, worden in bestreden beslissing vermeld. Een dergelijke gebrekkig motivering laat verzoeker niet toe om de motieven en gronden van de beslissing na te gaan. Derhalve faalt de motivering in feite en in rechte. Verweerster weigert de aanvraag tot gezinshereniging in overweging te nemen op basis van bovenstaande summiere motivering. Verweerster maakt gebruik van een stijlformule die het verzoeker onmogelijk maakt om te begrijpen op welke grond van feitelijke gegevens de beslissing is genomen. Verzoeker heeft een DNA-analyse bijgebracht en uitgelegd waarop het hem onmogelijk is een geboorteakte voor te leggen waarmee bloedverwantschap kan worden bewezen (zie bijgebrachte mail in stuk 4).

De DNA-analyse is gebeurd door een officiële instantie dewelke door de rechtbanken erkend worden als zijnde een legitieme instantie die rechtsgeldige DNA-analyses uitvoert (en zoals gevorderd door de familierechtbank bij tussenvonnis dd. 16.12.2019 inzake AR 19/2556/A - stuk 5).

Verweerster gaat in de beslissing echter nergens verder in op de bijgebrachte DNA-analyse die de bloedverwantschap en het biologische vaderschap van de aanvrager/verzoeker met zijn Belgisch kind bewijst. Rechtspraak van het RvV zegt hierover: "Doordat zowel de bestreden beslissing als het advies

gebruik maken van een stijlformule die niet toelaat de determinerende motieven in feite te begrijpen, is de motivering van de bestreden beslissing derhalve niet pertinent en draagkrachtig. (...) De formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, werd miskend."(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen arrest nr. 85.963 dd. 21-08-2012).

Tweede onderdeel,

Artikel 44 van het Verblijfsbesluit bepaalt het volgende:

"De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren."

Verzoeker kan (nog) geen officiële documenten (bijv. een geboorteakte) bijbrengen waar hij als juridische vader wordt aangeduid van zijn minderjarige dochter. Nochtans blijkt uit het bijgebrachte mailverkeer duidelijk dat hij andere geldige bewijzen, namelijk een rechtsgeldige DNA-analyse (zie infra) heeft bijgebracht als bewijsstuk. Over deze DNA-analyse wordt in de beslissing met geen woord gerept. De DNA-analyse bewijst nochtans dat verzoeker de biologische vader is en dus een bloedverwante is van M. C.

Bovendien blijkt uit stuk 2, een brief van verweerder naar aanleiding van de digitale aanvraag gezinshereniging van verzoeker met voorlegging van de DNA-test en zijn paspoort, dat er geen vragen worden gesteld bij het bewijs van afstamming maar enkel een bewijs betaling retributie wordt gevraagd en bewijzen van affectieve/ financiële banden, wat ook wordt voorgelegd.

Nergens in de wet en het uitvoeringsbesluit staat dat er een geboorteakte dient bijgebracht te worden om de bloedverwantschap aan te tonen, integendeel, er staat duidelijk dat ook andere bewijzen kunnen bijgebracht worden. Toch negeert men het feit dat verzoeker een DNA-analyse bijbrengt. Evenmin staat ergens in de wet staat dat het juridisch vaderschap zou primeren boven het biologisch vaderschap. Verweester kiest er dus voor om een voorwaarde toe te voegen aan de Wet.

Op zijn minst wordt er een interpretatie gegeven aan artikel 44 die volstrekt onjuist is. Dit is ontoelaatbaar en bovendien wordt hiermee de wet geschonden. Artikel 44, laatste lid Verblijfsbesluit laat bovendien toe om een onderzoek te voeren naar de bloedverwantschap of een analyse uit te voeren. De overheid neemt hiertoe ook niet de minste moeite om deze mogelijkheid te benutten. Zij schendt hiermee haar onderzoeksplicht.

Verzoeker verwijst naar het vernietigingsarrest van uw Raad nr. 220292 dd. 25.04.2019 waar in een analoge zaak werd geoordeeld dat de bijlage 19quinquies niet aan de motiveringsplicht voldeed en derhalve diende te worden vernietigd."

2.2. De verwerende partij repliceert daarop in haar nota het volgende:

"Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de niet-inoverwegingname van de aanvraag voor de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt, voor wat betreft de gezinshereniging als ouder van een minderjarig kind:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.

(...)

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

Terwijl artikel 44 van het KB dd. 08.10.1981 het volgende bepaalt:

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.

Terwijl artikel 52 van het KB dd. 08.10.1981 als volgt luidt:

§ 1. [1 Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde van de burgemeester werd vastgesteld dat de verwantschap tussen de verzoekende partij en het minderjarige Belgische kind niet als bewezen kan worden beschouwd, nu de verzoekende partij enerzijds niet vermeld staat op de geboorteakte van het kind, terwijl anderzijds evenmin werd aangetoond dat de verzoekende partij het Belgische minderjarige kind zou hebben erkend.

Geheel ten onrechte laat de verzoekende partij uitschijnen dat het in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en artikel 44 van het KB dd. 08.10.1981 had moeten volstaan dat het resultaat van een DNA-test werd voorgelegd, nu de Belgische regelgever ontegensprekelijk een cascadesysteem heeft uitgewerkt voor wat betreft de bewijsvoering betreffende de familieband.

Zo komt het aan de verzoekende partij in eerste instantie tot om een officieel document voor te leggen. Slechts indien het voor de verzoekende vreemdeling onmogelijk is om dergelijk officieel document voor te leggen, kunnen andere bewijzen in overweging worden genomen bij de beoordeling van de aangevoerde familieband.

In casu blijkt nergens dat de verzoekende partij ten overstaan van het gemeentebestuur te Antwerpen bij het indienen van de aanvraag voor de verblijfskaart als familielid van een Belg, heeft aangetoond dat het onmogelijk zou zijn geweest om hetzij een volledige geboorteakte, hetzij een erkenningsakte voor te leggen.

Integendeel blijkt uit de stukken van het administratief dossier, hetgeen door de verzoekende partij overigens ook niet betwist wordt, dat de verzoekende partij zich op officiële documenten heeft willen beroepen (i.e. er werd een officiële geboorteakte voorgelegd). Bijgevolg is het allerm minst kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de burgemeester om het voorgelegde DNA-onderzoek niet te aanvaarden als bewijs van verwantschap.

Zie ook:

"2.8. Uit het voormelde blijkt dat er sprake is van een cascadesysteem: het is in eerste instantie onmogelijk voor de betrokken vreemdeling om een officieel document voor te leggen, vervolgens is het onmogelijk om andere geldige bewijzen over te leggen, waarna de verwerende partij overgaat of laat overgaan tot een onderhoud met alle betrokkenen "of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren."

2.9. In casu heeft verzoeker niet aangetoond dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om een officieel document voor te leggen, met name een akte waaruit blijkt dat hij S.S. erkent als zijn zoon, een akte die kan verleden worden voor de ambtenaar van de burgerlijke stand (cf. artikel 327/1 e.v. van het Burgerlijk Wetboek).

2.10. De Raad kan het dan ook niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig achten dat de verwerende partij de voorgelegde DNA-analyse niet aanvaardt op grond van artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit en in de bestreden beslissing stelt, "Het is aan betrokkene om de nodige stappen te ondernemen om het kind te erkennen. Indien de erkenning werd toegevoegd aan de akte kan pas een aanvraag gezinshereniging worden ingediend." (RvV nr. 232 524 van 13 februari 2020)

De verzoekende partij voert in haar inleidend verzoekschrift weliswaar aan dat zij de gemachtigde van de burgemeester per e-mail van 16.04.2020 heeft geïnformeerd nopens het feit dat nog een procedure tot erkenning van het minderjarige Belgische kind hangende was.

Op basis van dergelijke mededeling kan de verzoekende partij evenwel niet dienstig voorhouden dat zij zou hebben aangetoond dat het voor haar eenvoudigweg onmogelijk zou zijn om de verwantschap met de referentiepersoon aan de hand van officiële documenten te staven.

Integendeel blijkt uit het door de verzoekende partij bijgebrachte e-mailbericht van 16.04.2020 uitdrukkelijk dat de verzoekende partij nog meer bewijzen zal kunnen voorleggen, terwijl de verzoekende partij nergens aantoonde dat zij in de onmogelijkheid is om de afstamming met het kind juridisch/official te laten vaststellen:

“(…) Binnen de drie maanden kunnen nog meer bewijzen worden voorgebracht. Ook wordt de stukkenbundel toegevoegd die werd neergelegd in het kader van de procedure voor de familierechtbank om persoonlijk contact met de kinderen te verkrijgen toen de moeder dit verbood. Verzoeker startte eveneens een afstammingsprocedure, in het kader waarvan een positieve DNA-test werd afgelegd. Er is nog geen eindvonnis in de zaak.” (eigen markering)

Het enkele feit dat nog een procedure lopende zou zijn, toont veelal aan dat door de verzoekende partij niet tijdig het nodige werd gedaan met het oog op de erkenning van het minderjarige Belgische kind en dat aldus voorbarig een aanvraag tot gezinshereniging in functie van voormeld kind werd ingediend.

Dienstig kan in dit kader worden gewezen op het feit dat de kinderen reeds in 2017 werden geboren, doch de verzoekende partij slechts in 2019 een procedure opstartte met het oog op de vaststelling van de juridische verwantschap.

Geheel ten onrechte laat de verzoekende partij nog uitschijnen dat de gemachtigde van de burgemeester zich in de bestreden beslissing zou hebben beperkt tot een loutere stijlformule, vermits wel degelijk terecht wordt opgemerkt dat geen officiële stukken betreffende de verwantschap worden voorgelegd door de verzoekende partij, waarbij terecht wordt opgemerkt dat de verzoekende partij niet vermeld staat op de voorliggende officiële geboorteakte.

Het kwam uiteraard aan de verzoekende partij zelf toe om bij het indienen van haar aanvraag voor de verblijfskaart als vader van een Belgisch minderjarig kind zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en aldus, zo het inderdaad onmogelijk zou zijn om het minderjarige kind te erkennen, hieromtrent bewijs voor te leggen, ter ondersteuning van het feit dat de verwantschap niet aan de hand van officiële documenten kon worden aangetoond.

In een tweede onderdeel van het enig middel herhaalt de verzoekende partij dat de gemachtigde van de burgemeester in de bestreden beslissing had moeten motiveren over de voorliggende DNA-analyse.

Verweerder benadrukt dat op grond van de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verzoekende partij heeft nagelaten om officiële documenten betreffende de verwantschap met het minderjarige Belgische kind voor te leggen, terwijl het loutere feit dat nog een procedure tot erkenning van het minderjarige kind hangende is, uiteraard niet volstaat om aan te tonen dat het onmogelijk zou zijn om dergelijke officiële documenten bij te brengen.

Geheel ten onrechte laat de verzoekende partij in dit kader uitschijnen dat door de gemachtigde van de burgemeester voorwaarden aan de wet zouden zijn toegevoegd, nu artikel 44 van het KB dd. 08.10.1981 uitdrukkelijk voorziet in het door de gemachtigde van de burgemeester toegepaste cascade-systeem.

Inzonderheid gelet op het feit dat het KB dd. 08.10.1981 uitdrukkelijk voorschrijft dat de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband dient te worden bewezen door middel van officiële documenten, is het allerminst kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de burgemeester om in casu de voorlegging van officiële bewijsstukken te vereisen, inzonderheid gelet op het feit dat de verzoekende partij wel degelijk in staat blijkt om dergelijke officiële documenten te verschaffen.

Zo werd reeds een officiële geboorteakte gevoegd, terwijl de verzoekende partij kennelijk ook in staat is om de erkenning van het minderjarige Belgische kind juridisch in orde te brengen, zodat ook hieromtrent officiële documenten zullen kunnen worden bijgebracht, zodra de procedure tot vaststelling van het vaderschap zal zijn afgerond.

Het is allerminst kennelijk onredelijk, laat staan onzorgvuldig, om in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en de artikelen 44 en 52 van het KB dd. 08.10.1981 de juridische verwantschap te laten primeren op gebeurlijke bewijzen van feitelijke verwantschap, inzonderheid nu artikel 40bis, §2, 5° van de Vreemdelingenwet ook vereist dat de verzoekende vreemdeling daadwerkelijk over het hoederecht van de minderjarige referentiepersoon beschikt.

Verweerder herhaalt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ongeveer twee jaar heeft gewacht, alvorens voor de familierechtbank bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen een procedure werd opgestart tot vaststelling van de afstammingsband met de minderjarige Belgische referentiepersoon.

In de gegeven omstandigheden kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat zij zou hebben aangetoond dat het voor haar onmogelijk zou zijn geweest om de verwantschap in het kader van de aanvraag tot gezinshereniging te staven aan de hand van officiële documenten. Integendeel blijkt dat de

verzoekende partij gedurende twee jaar niets heeft ondernomen, waarna zij pas medio 2019 een procedure tot erkenning van het vaderschap opstartte.

Geenszins kan hieruit enigerlei onmogelijkheid worden afgeleid om de verwantschap met de Belgische referentiepersoon aan de hand van officiële documenten te bewijzen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de burgemeester geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de niet-inoverwegingname van de aanvraag voor de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger (bijlage 19quinquies).

De gemachtigde van de burgemeester handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

2.3.2. In voorliggende zaak moet de formele motiveringsplicht worden beoordeeld in het licht van artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit, dat door verzoeker ook geschonden wordt geacht, luidt als volgt:

"De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren."

Er is derhalve voorzien in een cascade-systeem voor wat betreft de bewijsregeling inzake de bloed- of aanverwantschap.

2.3.3. Verzoeker betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Hij stelt dat de verwerende partij gebruikt maakt van een stijlformule die het hem onmogelijk maakt om te begrijpen op welke grond van feitelijke gegevens de beslissing genomen is, nu hij bij zijn aanvraag een DNA-analyse heeft bijgebracht en heeft uitgelegd waarom het voor hem onmogelijk is een geboorteakte voor te leggen waarmee het bloedverwantschap kan worden bewezen.

Zodoende is in casu de vraag niet of de bestreden beslissing al dan niet gemotiveerd is - ze bevat duidelijk een motivering die is gestoeld op grond van de artikelen 44 en 52, §1, derde lid van het Vreemdelingenbesluit - maar of deze motivering afdoende is.

Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoeker aldus de motieven, dan nog heeft die verzoeker belang bij zijn kritiek dat de opgegeven motivering niet afdoende is (cf. RvS 18

maart 2010, nr. 202.029). De verwerende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij in de nota met opmerkingen stelt dat de verzoeker geen belang heeft bij de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.3.4. Verzoeker verwijst naar de bij zijn aanvraag voorgelegde DNA-analyse, waarin wordt vastgesteld dat het bewezen is dat hij de biologische vader is van de referentiepersoon, en naar een e-mail die op 16 april 2020 naar de verwerende partij verstuurd werd en die zich in het administratief dossier bevindt. In die e-mail wordt uiteengezet dat verzoeker een afstammingsprocedure is opgestart, in het kader waarvan de positieve DNA-test werd afgelegd, maar dat er in die zaak nog geen eindvonnis is.

Nu de verwerende partij in de bestreden beslissing niet ingaat op de bijgebrachte DNA-analyse die de bloedverwantschap vaststelt, voert verzoeker aan dat de formele motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 werd miskend.

De Raad kan verzoeker bijtreden in zijn betoog dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Zoals verzoeker terecht stelt wordt nergens teruggekoppeld naar de door hem overgemaakte DNA-analyse en de mail waarin hij uitlegt dat er een afstammingsprocedure hangende is, waarin nog geen eindvonnis is tussengekomen. De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat niet afdoende wordt gemotiveerd dat de verwantschap niet is bewezen in het licht van de haar voorgelegde stukken en van het getrapte systeem van bewijsregeling dat is voorzien in artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit.

Waar de verwerende partij in haar nota wél uiteenzet waarom zij het voorgelegde DNA-onderzoek niet aanvaardt als bewijs van verwantschap, kan de Raad alleen maar vaststellen dat dit neerkomt op een a posteriori motivering waartegen verzoeker zich niet heeft kunnen verweren toen hij het beroep instelde en die dus niet kan worden aangenomen om het vastgestelde gebrek te herstellen.

2.3.5. Het middel gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht is gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van de burgemeester van Antwerpen van 27 april 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS